

net dog efter omstændighederne kunne pådrage sig et ansvar, såfremt man – efter at være blevet bekendt med forholdet – fortsat leverer signalerne til det pågældende anlæg.

Et andet spørgsmål har været, om anlægsejere (husejere, fællesantenneforeninger, kommuner m.fl.) kan opkræve bidrag til rettighedsbetalingen hos de enkelte abonnenter. Boligministeriet har i denne forbindelse over for Kulturministeriet tilkendegivet, at der ikke i boliglovgivningen kan antages at være hjemmel til, at det i § 22 a, stk. 2, nævnte rettighedsvederlag kan opkræves som led i huslejebetaling, samt at en hjemmel for en sådan betalingsforpligtelse efter Boligministeriets opfattelse bør tilvejebringes uden for boliglovgivningens rammer.

Kulturministeriet er enig i, at der kan være principielle betænkeligheder ved at henføre vederlagsbetalingen under lejelovgivningens huslejebegreb. Det foreslås derfor, at der i § 22 a indføjes en bestemmelse om, at de enkelte tilslutninger er forpligtede til at betale ejeren sådanne bidrag til den samlede ophavsretsbetaling, som måtte være fastsat ved aftale med den fællesorganisation, som repræsenterer rettighedshaverne (Copy-Dan), eller af det navn, som er omtalt i § 54 (Tvangslicensnævnet). En tilsvarende bestemmelse var indeholdt i det i januar 1988 fremsatte lovforslag (nr. L 153) for så vidt angår afgørelser fra Tvangslicensnævnet. Siden lovforslagets fremsættelse har ministeriet modtaget en henvendelse fra Kommunernes Landsforening, hvori det påpeges, at reglen også bør gælde, når vederlaget er fastsat efter aftale. Ministeriet er enig heri, og nærværende forslag er i overensstemmelse hermed udformet således, at såvel afgørelser fra Tvangslicensnævnet som vederlag fastsat ved aftale er omfattet af bestemmelsen.

I praksis synes der også at have været nogen usikkerhed med hensyn til den situation, hvor en kabeltilslutning – uanset at en teknisk tilslutningsmulighed er etableret – reelt ikke udnyttes. Dette kan skyldes, at man ikke råder over en radio- eller fjernsynsmottager, eller at tilslutningen ved tekniske foranstaltninger, fx plombering, er sat ud af funktion. Fra et ophavsretligt synspunkt er det en almindelig forudsætning for betalingspligten for den enkelte tilslutning, at de over anlægget fordelte programmer er til rådighed. Den foreslåede betalingspligt gælder derfor ikke, når programmerne af de nævnte grunde ikke er til rådighed for tilslutningen. Det har været fremført, at det kan være forbundet med praktiske vanskeligheder for ejeren af anlægget at udskille tilfælde, hvor de enkelte tilslutninger ikke er betalingspligtige. På denne baggrund finder ministeriet, at der bør skabes hjemmel for, at der administrativt kan fastsættes bestemmelser, som pålægger husstande og

lign. en pligt til at underrette ejeren, såfremt man af de ovennævnte grunde ikke har programmerne til rådighed.

Fra Copy-Dan's side har der været udtrykt ønske om, at § 22 a suppleres med en bestemmelse om, at ejeren af anlægget skal være forpligtet til at underrette Copy-Dan om forskellige forhold af betydning for vederlagsopkrævningen, som fx antallet af tilslutninger og programspredningens omfang. Selv om der efter ministeriets opfattelse ikke på nuværende tidspunkt er dokumenteret et tilstrækkeligt behov for en sådan bestemmelse, finder man det rigtigst, at der også på dette punkt skabes hjemmel for, at der senere administrativt kan fastsættes nærmere regler om oplysningspligt.

I overensstemmelse hermed foreslås det, at der i § 22 a, stk. 4, 3. pkt., gives en hjemmel for, at kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om vederlagsopkrævningen. Det bemærkes, at sådanne regler kun skal vedrøre ovennævnte spørgsmål om oplysningspligt og lign. Der tilsigtes ikke noget indgreb i den kompetence, som lovens § 54 tillægger Tvangslicensnævnet til afgørelse af spørgsmål om fastsættelse af vederlagets størrelse m.v.

Til nr. 8

Til stk. 1

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 23, stk. 1, 1. pkt.

Til stk. 2

Bestemmelsen i stk. 2, nr. 1, svarer til den gældende lovs § 23, stk. 1, 2. pkt.

Efter den gældende § 23, stk. 1, må eksemplarer af litterære værker, som er udgivet, jf. lovens § 8, frit spredes videre eller fremvises offentligt. I lovforslagets nr. 1 er det foreslået, at det bør præciseres, at edb-programmer henregnes under litterære værker. Følgen heraf vil umiddelbart være, at eksemplarer af udgivne edb-programmer frit kan viderespredes til almenheden.

Med henvisning til det i forbindelse med lovforslagets nr. 4 og 5 anførte om mulighederne for piratkopiering af udgivne edb-programmer, foreslås det i stk. 2, nr. 2, at der skal gælde et forbud mod viderespredning til almenheden ved udlån og udlejning af eksemplarer af edb-programmer, som er udgivet i maskinlæsbar form. Med hensyn til forståelsen af udtrykket "maskinlæsbar form" henvises til bemærkningerne til lovforslagets nr. 4.

Programmer i maskinlæsbar form kan også bringes i omsætning på en måde, som væsentligt adskiller sig fra de udgivelsesformer, som hidtil har været